

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 232.611 van 20 oktober 2015
in de zaak A. 206.811/XIV-35.791**

In zake : XXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Katrien Crauwels en Koen Clonen
 kantoor houdend te 2600 Berchem
 Fruithoflaan 124 bus 14
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de Federale Politie DGS/DSJ
gevestigd te 1050 Brussel
Kroonlaan 145/A

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 26 oktober 2013, strekt tot de nietigverklaring van “de beslissing van de Federale Politie aan de gerechtelijk directeur van de Federale Politie Antwerpen meegedeeld met een nota van 27 december 2011 met referte CGSU-1927/S, ondertekend door hoofdcommissaris [E. L.], afdeling CGSU, waarbij werd meegedeeld dat er geen plaatsen van commissaris vrij zijn in de personeelsformatie van het Undercoverteam (mobiliteitsoproep 2010-05 erratum) en dat bijgevolg de mobiliteit van [verzoeker] niet kan doorgaan”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 222.951 van 21 maart 2013 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

Verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 juni 2015.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker, bijgestaan door advocaat Annelies Troost *loco* advocaat Katrien Crauwels, en adviseur Ruben Goosens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Voor een samenvatting van de feiten kan worden verwezen naar het tussenarrest nr. 222.951 van 21 maart 2013.

IV. Regelmatigheid van de procedure

4. De Raad van State treedt het verzoek bij van de verwerende partij - waartegen verzoeker zich niet verzet - om de terechtzitting te houden met gesloten deuren op grond van het motief dat de openbaarheid van het debat gevaar voor de openbare orde kan opleveren. De openbaarmaking van de vertrouwelijkheid van de gegevens van de leden van het undercoverteam zou evident een bijzonder groot risico kunnen vormen voor de betrokkenen en voor het goed functioneren van de speciale eenheden in het algemeen.

5. De terechtzitting gebeurt met gesloten deuren.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

6. De verwerende partij voert in de memorie van antwoord aan dat verzoeker niet doet blijken van een belang bij het beroep, nu de gehele mobiliteitscyclus werd ingetrokken en de bestreden beslissing een vaststelling is van het gegeven dat er geen plaatsen vacant zijn bij het vast team van het CGSU-UCT. Zij betoogt dat het “eigenlijk geenszins de bedoeling [was] een plaats open te stellen voor het vast team van het UCT aangezien geen plaats beschikbaar is, laat staan 9 (!) plaatsen.” De overheid kon volgens de verwerende partij dan ook niet anders dan vaststellen dat de procedure bij mobiliteit onterecht was opgestart en zij diende dan ook, zonder appreciatiemogelijkheid, deze mobiliteitsprocedure in haar geheel in te trekken. Vermits de mobiliteitsprocedure werd ingetrokken, kan verzoeker geen enkel voordeel meer halen uit de procedure voor de Raad van State. Daar de plaats niet meer bij mobiliteit is opengesteld, heeft de mobiliteitsprocedure geen voorwerp meer.

7. Verzoeker anticipeert in zijn verzoekschrift op de vereiste van het belang. Hij stelt dat de beslissing een invloed heeft op zijn eigen rechtspositie en dat hij om die reden doet blijken van het vereiste belang.

In de memorie van wederantwoord repliceert verzoeker op de exceptie betreffende het belang dat de door hem uiteengezette administratieve praktijk om undercoveragenten voor de personeelsadministratie onder te brengen in een andere afdeling van CGSU (terwijl zij *de facto* als undercoveragent worden tewerkgesteld onder de dienst CGSU-UCT) een ander licht werpt op de zaak. Hij is van mening dat de beweerde intrekking van de mobiliteit louter fictief is. Hij wijst er voorts op dat, zelfs indien de nietigverklaring van de bestreden beslissing hem *de facto* niet zou toelaten een betrekking binnen het SIE/UCT te bekomen, hij nog een moreel belang heeft bij de voorliggende procedure en “dit alles niet in het minst gelet op de manifest valse houding van de verwerende partij ter zake en de hieruit eventueel later voortvloeiende vordering tot schadevergoeding”.

Beoordeling

8. Het auditoraat besluit tot de gegrondheid van de aangevoerde exceptie op grond van de volgende overwegingen.

Het is duidelijk dat verzoeker zich naar aanleiding van de mobiliteitsoproep 2010-05 Erratum van 10 december 2010, waarbij negen plaatsen van commissaris van politie vacant werden verklaard, kandidaat heeft gesteld “voor een vaste bediening bij het UCT”. Dit betekent dus dat er voor een eventuele aanstelling in het kader van de mobiliteit op het ogenblik van de mobiliteitsoproep binnen de personeelsformatie vacante plaatsen van commissaris van politie dienden te zijn. Het belang van verzoeker bij het beroep is verbonden met de vraag of er in de periode voorafgaand aan de bestreden beslissing, meer bepaald vanaf de mobiliteitsoproep tot op het ogenblik van de bestreden beslissing, binnen het CGSU in zijn totaliteit een op de personeelsformatie voorziene plaats van commissaris van politie vacant was. Indien er immers in deze periode binnen het

CGSU geen vacante plaats van commissaris van politie was, kon de verwerende partij geen mobiliteitsoproep doen en kon verzoeker aldus evenmin worden aangesteld in een niet-vacante functie. In dat geval kan een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker geen enkel voordeel opleveren, vermits de verwerende partij bij een gebeurlijke vernietiging opnieuw zal moeten vaststellen dat er geen enkele vacante plaats van commissaris van politie is en er dus voor verzoeker geen mobiliteit mogelijk is. De vraag hoe het mogelijk is dat de verwerende partij negen plaatsen heeft vacant kunnen verklaren terwijl er überhaupt geen enkele vacante plaats was, is, hoe pertinent ook, niet relevant.

Uit het door het auditoraat gevoerde onderzoek blijkt dat de door de personeelsformatie voorziene plaatsen reeds vóór de vacantverklaring in het kader van de mobiliteitsoproep 2010-05 Erratum van 10 december 2010 waren ingenomen. Dat een aanstelling zou hebben plaatsgevonden buiten de mobiliteitsronde waaraan verzoeker deelnam, wordt tegengesproken door het gevoerde onderzoek. Het auditoraat besluit dat, in tegenstelling tot wat verzoeker meent, niet blijkt “dat elk van de 9 vacant verklaarde posities *de facto* werden ingevuld, administratief via aanstellingen in de andere diensten van de CGSU (o.a. CGSU-directie)” en dat er blijkbaar op geen enkel ogenblik (tussen de mobiliteitsoproep en de bestreden beslissing) een plaats van commissaris vacant is geweest.

In de mate dat verzoeker een moreel belang doet gelden, wijst het auditoraat in het verslag naar de vaste rechtspraak van de Raad van State dat het belang om een administratieve rechtshandeling onwettig te horen verklaren, om vervolgens op basis van deze met gezag van gewijsde beklede uitspraak een eis voor de gewone rechtbanken beter te ondersteunen, geen belang meer is dat is verbonden met het doen verdwijnen van de akte uit de rechtsorde, maar uitsluitend een belang om een middel gegrond te horen verklaren. Een dergelijk belang is een onrechtstreeks belang.

9. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Hij beperkt zich immers in de laatste memorie tot het verwijzen naar de door hem in het verzoekschrift geformuleerde middelen en bezwaren zoals aangevuld in zijn memorie van antwoord, zonder dat hij een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weergeeft.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, de exceptie van niet ontvankelijkheid gegrond.

V. Kosten

10. In de gegeven omstandigheden dienen de kosten van het beroep ten laste van de verwerende partij te worden gelegd.

VI. Anonimisering

11. Verzoeker vraagt de anonimisering van het arrest, bij de publicatie ervan.

Luidens artikel 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 ‘betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State’ kan bij de publicatie van de beschikking of van het arrest de identiteit van natuurlijke personen, op uitdrukkelijk verzoek van een natuurlijke persoon die partij is bij een geschil dat bij de Raad van State aanhangig is, worden weggelaten.

De vraag wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

3. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van verzoeker weggelaten.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twintig oktober tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques